

Política

ANTONI CASTELLS,

“S'han vist molt clares les servituds amb el PSOE”

01/08/10 05:00 - BARCELONA - [XEVI XIRGO](#) / [CARLES RIBERA](#)

El conseller Castells reflexiona en aquesta entrevista sobre l'actualitat política i també sobre el seu futur.

Es va abstenir en la votació al Parlament sobre la supressió de les curses de braus, mentre que el president Montilla va dir que havia votat en contra de la supressió perquè creu en la llibertat. Vostè, doncs, no hi creu?

Em vaig abstenir i estic a favor de la llibertat. I estic convençut que molts dels que han votat a favor de la supressió de les curses de braus són també fervents partidaris de la llibertat. Hi ha prohibicions que protegeixen drets i llibertats. Segles enrere, la societat feia execucions públiques, i va arribar un moment en què es van prohibir. I no va ser una decisió que anés en contra de la llibertat. Va ser una decisió a favor de la llibertat i la dignitat de l'ésser humà. I ara estem davant del patiment dels animals.

Però vostè no hi va votar en contra. Es va abstenir.

La veritat és que vaig dubtar entre abstenir-me o votar a favor de suprimir les curses. Estava al 55% per una opció i al 45% per l'altra. Per mi, rarament les coses són tan clares per estar al zero o al 100%. I en aquest cas realment vaig dubtar. I em vaig inclinar per l'abstenció perquè penso que el millor hauria estat deixar que les corrides de toros s'extingissin de forma natural, per evolució de la societat, cosa que a mi em sembla que ja estava passant. En el fons, en prohibir-ho penso que es magnifica la causa contra la qual pretesament s'actuava.

Ha estat un debat identitari?

Els que ho han convertit en un debat identitari són els nacionalistes espanyols, que a nacionalistes no els guanya ningú. En el debat al Parlament ningú va dir que volgués suprimir les corrides de toros perquè és una tradició espanyola. Va ser just a la inversa, els grups van reconèixer que era una tradició també nostra. Però les societats modernes, madures i adultes es caracteritzen perquè evolucionen i són capaces de revisar, modificar o prohibir les seves tradicions. I això és el que hem fet. No es pot tancar els ulls a la realitat. I la realitat és que el que s'ha debatut és fins a quin punt la festa dels toros suposa un patiment cruel d'uns animals simplement per diversió d'unes persones. És decebedor que la reacció espanyola sigui tan simple, i que es dediquin a polititzar la decisió. La reacció que hi ha hagut a Espanya ha estat una exhibició d'intolerància nacionalista espanyola.

A banda del debat sobre els toros, en quin moment es troben les relacions entre Catalunya i Espanya?

En un moment delicat. D'un distanciament que jo, que vaig viure el franquisme, no havia vist mai. Mai havia vist una distància tan gran entre Catalunya i Espanya. Durant la Transició hi va haver corrents confluents entre Catalunya i Espanya, i ara és a la inversa, són corrents divergents. A Espanya és a veure qui la diu més grossa contra Catalunya, i a Catalunya hi ha un corrent de fons que diu que amb Espanya no hi ha res a fer, que s'ha acabat.

Aquests dos corrents també són en el PSC?

El PSC... El PSC se'n pot sortir si aconsegueix precisament que aquestes no siguin les dues dinàmiques dominants. En el PSC no hi ha dues ànimes, n'hi ha una. És una ànima de fusió, de la doble afirmació de Catalunya i Espanya. I el PSC que coneixem no té sentit si no manté aquesta doble afirmació, la de l'Espanya que reconeix l'autogovern i la identitat nacional de Catalunya i la de la Catalunya que s'implica amb l'Espanya democràtica.

Llavors, quan es parla que vostè és del sector catalanista, què es vol dir? No ho ha de ser tot, de catalanista, el PSC?

Ho he defensat sempre. Sempre he dit que jo sóc del PSC, perquè el PSC, en el seu conjunt, és un partit catalanista. I no ho seria si hi hagués el sector catalanista i el sector no catalanista. Tot i que és veritat que en alguns esdeveniments que s'han produït en les darreres setmanes, com ha estat la reacció a tot el tema de la sentència de l'Estatut, no tots coincidim. Ho he dit públicament i ho he dit en l'executiva del partit.

Què s'havia d'haver fet?

Altres consellers, i jo mateix, vam suggerir al president que demanés als 25 diputats del PSC que presentessin una resolució pròpia, sabent que no seria la mateixa que el PSOE, perquè en aquest tema, no ens enganyem, les posicions no són les mateixes. Estem en una situació que és el moment de la veritat, i en què una cosa o la fas o no la fas.

I no la van fer.

No. En un moment en què un milió de ciutadans van sortir al carrer, en què hi havia hagut la sentència del TC, el PSC havia de dir

El conseller Antoni Castells, a la seu de la conselleria, dijous passat. Foto: JUANMA RAMOS.

Vist en perspectiva, crec que l'Estatut també s'hauria d'haver pactat amb el PP

clarament que entre Catalunya i el PSOE, per a nosaltres el primer és Catalunya. Però van prevaler els equilibris amb el PSOE.

S'ha sentit decebut?

No en faré una valoració sentimental. Simplement, no comparteixo la decisió que es va prendre.

Vostè havia dit que no estaria en un partit que no fos del tot catalanista. El PSC ja no ho és?

He lluitat perquè això no passés, i continuaré lluitant perquè en un futur no passi.

"El PSC ha de tenir veu pròpia, ha de fer valer el seu pes, i ha d'actuar sempre en defensa dels interessos de Catalunya".

Ho va dir vostè en una entrevista a l'Avui ara fa dos anys. Això és el que no ha passat?

En aquella entrevista se'm preguntava si era partidari de tenir un grup parlamentari. I jo deia, i dic, que el nom no fa la cosa. I que l'important és actuar amb veu pròpia i tot això altre que vostè ha citat. He dit sempre que el grup propi el tindrem el dia que els 25 diputats del PSC votin una cosa diferent del PSOE perquè així ho hem decidit des d'aquí. Aquell dia, se li digui com se li digui, tindrem grup propi. Ara no el tenim. I per a nosaltres no tenir-lo té un cost polític molt alt.

El PSC ha deixat passar una oportunitat històrica?

Més que això, el que passa és que s'han vist molt clares les limitacions que ens planteja la nostra relació amb el PSOE, amb les seves hipoteques i servituds. Sóc partidari d'una independència més gran amb el PSOE. Ens cal més independència, i fer valdre els nostres vots.

Però això fa molts anys que ho sentim a dir, i no canvia res.

Doncs a mi hi ha qui em diu que no ho he dit prou. Hi ha qui diu que no ho defenso allà on ho he de defensar, i la realitat és que ho he fet cada cop que hi ha hagut una ocasió. Ho vaig defensar en el congrés del partit, ara fa dos anys. I de fet, el congrés del partit va acordar que la posició dels diputats del PSC a Madrid la fixaria, quan calgués, la comissió executiva. Per això lamento que no s'hagi fet aquest cop, en un moment tan important i excepcional, per marcar una posició pròpia.

El seu és un pensament minoritari en el PSC o hi ha molts altres socialistes que pensen com vostè?

Hi ha molts socialistes catalans que pensen això, i hi ha molta gent en la societat catalana que també ho pensa. I crec que aquests els hem de convocar per tornar a fer del PSC el partit més representatiu del país i el partit central de Catalunya.

En un altre partit se'n diria *sector crític*.

No. Això seria situar-se en la minoria. I jo lluito perquè el PSC no es resigni a ser un partit de minories, un partit amb vocació de ser el segon dignament. Hem de tenir vocació de ser majoritaris. No vull un partit que es resigni a l'alternativa o bé a repetir un altre tripartit o bé a ser un complement de CiU.

En què s'ha equivocat el PSC?

Deixant passar l'oportunitat, en els set anys en què ha governat, de convertir-se en el partit central de Catalunya. Desgraciadament, no ho hem aconseguit.

Potser perquè el PSC va arribar al govern massa desgastat com a partit?

O perquè l'acció de govern s'ha exercit amb unes hipoteques que no han permès complir aquest disseny. Hi ha hagut hipoteques respecte als socis de govern, que han fet que marquessim poc perfil propi i tinguéssim un desgast important. I hem tingut també les hipoteques amb el PSOE.

El PSC és captiu del PSOE?

Quan es tracta de decidir en política espanyola, sobretot quan es tracta del Congrés de Diputats, el perfil del PSC apareix desdibuixat, a pesar de l'esforç que puguin fer els diputats catalans. Quan l'alternativa és fer allò que convé al PSC, o fins i tot al govern de Catalunya, o al PSOE, moltes vegades els diputats socialistes catalans fan el que convé al PSOE. I quan es tracta de fer sentir la veu de Catalunya a Madrid, que és un tema clau perquè el país ens vegi en aquesta centralitat, també apareixem diluïts.

Zapatero l'ha decebut?

M'ha produït una certa sorpresa veure com parlava de l'Estatut com si no fos cosa seva. Quan un pacta una cosa, el més normal és que les dues parts defensin el que han pactat. Vàrem pactar l'Estatut amb Zapatero, amb ell directament, i potser va ser un error fer-ho només amb ell. És a dir, vist en perspectiva, crec que l'Estatut també s'hauria d'haver pactat amb el PP. En tot cas, una vegada pactat amb ell, el que un espera és que el defensi. I la sensació ha estat que només el defensàvem nosaltres. Això m'ha produït una certa perplexitat, sincerament. La sensació és que ell ha especulat amb una sentència com la que ha sortit. I que quan ha sortit, ha dit allò de *misión cumplida*.

Se sent sol defensant la tesi que el PSC ha de tenir veu pròpia?

No, al contrari. Som molts els que creiem que a l'hora de negociar amb l'Estat, hem de fer valer la força que tenim. Quan negociem amb Madrid, gran part de la teva força és quants diputats tens al Congrés. I sovint no els hem fet valer.

Potser no se sent sol. Però se sent prou acompanyat per persones com ara la ministra Chacón?

No em faci polemitzar. Ara, constato un fet: Chacón va fer una valoració de la sentència de l'Estatut dient que n'estava satisfeta. Ja està tot dit.

Aquesta setmana pràcticament s'ha donat per enllestida la legislatura i entrarem aviat en campanya. Tornarà a anar a les llistes del PSC?

No. He decidit no anar a les llistes.

Es retira de la política?

No, no em retiro de la política, que quedi clar. Faig política des que tenia 17 o 18 anys i en seguiré fent tota la vida al servei d'unes causes i de la meva consciència. Però crec que en aquests moments és convenient que agafi una certa distància. Crec que així puc ajudar més el president Montilla, l'ajudaré amb tot el que pugui, perquè s'ho mereix humanament i políticament. I crec que així podré contribuir a fer les passes que convindrà fer perquè comencem a preparar el futur. Agafant una certa distància, tenint una certa llibertat i una certa independència. I per això he pres aquesta decisió.

Però no anirà a les llistes. No vol anar-hi de número dos?

És veritat que hi ha qui ha volgut alimentar una certa polèmica sobre qui serà el número dos de les llistes. És un debat estèril, que no ajuda ni el PSC ni el president Montilla. No és aquesta la raó, però segurament també des d'aquest punt de vista la meva decisió pot ser convenient. I escolti'm: creu algú que si jo hagués de competir per alguna cosa, ho faria per anar de número dos?

L'hi ha comunicat al president?

És evident que el president no s'ha d'assabentar d'aquesta decisió a través d'un diari.

Ha estat una decisió difícil?

Molt pensada. I crec que és la millor que puc prendre.

Què creu que cal fer?

Ara a aquest país li cal una regeneració radical de la vida pública. Hem de fer un projecte regeneracionista radical. I jo miraré de contribuir-hi des de la meva plena identificació amb l'espai socialista. Hem de ser capaços de tirar endavant un projecte que ocupi la centralitat d'aquest país.

Però parla de fer-ho des de l'espai socialista? No vol dir el PSC?

Crec que hem de reconstruir un espai polític que sigui majoritari, però que ho hem de fer a partir del PSC.

Però no només del PSC?

A partir del PSC. Jo el que no faré és renunciar a les meves arrels, a la meva identitat, i a la gent amb la qual he treballat tant de temps. Parlo de transcendir, d'agregar, d'ampliar. D'engegar un procés per evitar aquesta lenta pèrdua de centralitat on està situat el PSC. Estem davant d'un cicle polític, que va començar en la Transició, i que s'acaba. El país té tres grans reptes. La regeneració de la vida pública, les relacions entre Catalunya i Espanya, i la crisi econòmica, com sortir-ne enfortits i fent un país de primera.

Si vostè no va a les llistes, l'anomenat sector catalanista perdrà de moment visibilitat?

Al revés, espero que en guanyi, no el sector catalanista, sinó el catalanisme. Vull agafar una certa distància per actuar amb més autonomia i independència. I des d'aquesta situació tractaré d'ajudar amb totes les meves forces el president Montilla, que sap que pot comptar amb mi. Jo admiro el president Montilla pel coratge que ha tingut en moments difícils.

En aquesta necessitat de regeneració, fins a quin punt hi han contribuït els casos de corrupció?

Fixi's que el darrer ple del Parlament d'aquesta legislatura l'hem acabat parlant de la corrupció. Quan sentia les intervencions d'alguns portaveus, escampant brutícia els uns contra els altres, ho pensava. Algunes coses les diuen simplement per fer mal, sabent conscientment que són falses? A això ens hem de dedicar? Em sembla lamentable. La meva màxima ha estat sempre no tapar res, però no empastifar. No hem d'amagar res, per descomptat. Si hi ha una cosa mal feta, s'ha de dir i s'ha d'actuar. Però no ens podem dedicar a embrutar per embrutar, que és el que està passant. I es fa només per interessos partidistes, per fer mal a l'adversari. Em sembla indignant moralment i negatiu políticament i socialment. Perquè això no contribueix a fer un país més net. Al contrari, tot això fa un país més brut.

Les comissions d'investigació del Parlament, doncs, no serveixen per a res?

Ho vaig dir el mateix dia de la meva compareixença. Uns i altres hem de reflexionar seriosament sobre si tota l'actuació de la comissió d'investigació del cas Palau havia servit per dignificar la nostra vida pública i per augmentar la confiança que tenen els ciutadans en les nostres institucions. Crec, sincerament, que s'hauria de fer una profunda reflexió sobre com ha anat aquesta comissió.

Està fastiguejat?

No. Tot plegat és un estímul addicional per canviar les coses.

Darrera actualització (Diumenge, 1 d'agost del 2010 19:27)

Publicat a

[Avui](#) 01-08-2010 Pàgina 4

